

Hlavní naší náplní o svátcích bylo..... .

se válet. Přiznám se, že je to hrozná šichta. Nevím, jestli jste to někdy někdo zkoušel ☐ ☐ .

Helejte - víte jak já se těšila? Na ten moment, kdy roztáhneme v jídelně gauč a svalíme se na něj? Hrozně, hrozně moc. A tak jsem se v neděli pětadvacátýho nemohla fakt dočkat, až se najíme, až si dáme kávičku a až nastane přesně tenhle čas. Dva a půl roku bez gauče!! A teď to bylo tady.

Krása, krása, krása. Pohádky, salát, řízky a klid. Vytuhli jsme fšící. My dva pochopitelně nejvíc. Ohařící se občas zahlemejšdili, protože se na střídačku pokoušeli, ešivá by třeba nemohli taky na gauč. Kdyby bylo na mě.....tak....., ale páník to má jinak a já zrovna tohle respektuju. Chápu, že po tý stoletý dřině chce mít místo, kde může v klidu (a bez chlupe) spočinout. A krásně se spočinulo teda. Až do tří odpoledne jsme byli spočinutý.

Já se pak vyhrabala z pelechu a přesvědčila muže svého, aby zvostal doma. Vzhledem k tomu, že se mi letos nějak blbě venčí po tmě, venčil teď měsíc ve všední den hlavně on. A tak jsem chtěla, aby si hodil dokonalý leháro, kdy fakt vůbec nic, ale vůbec nic nemusí. Oblíkla jsem ohaříkům občanky, sobě venčící hadre, do batůžku jsem si dala osm lojovek - osm proto, jsem před Vánočkama instalovala další dvě nový krmítka - a šlo se pěkně ven. A šlo se opravdu fakt pěkně.

Talířová měla totiž dneska skvělou formu. Stejně tak Bubrdlína, která se ometákovala pěkně pořád kolem mě. Bylo to fajn. Kupodivu ani mlha nebyla limitující. Říkala jsem si, jak obří kus cesty milá Bubrdlína za těch půl roku ušla. Štrádovala si to mlhou, svobodná vižlí dáma. Rumíčkoví jsem s sebou vzala Psížiškem nově přinesený žužlopichlo balonek a tak byl šťastliv. Lítal prostorem jako ten blášen. A Taliprtka zpočátku s ním. Taky jsem jí vzala její Psížiškovej balonek . Nebyla z něj teda tak urvaná jako ten rezatej dáblík, ale byla jsem ráda, že se taky zapojovala.

Když jí to přestalo bavit, nabídla jsem balonek Bubince. Je to zvláštní, že ona prostě nic do tý svojí kušny nevezme. Zkrátka má blok. Vyběhne, v lepším případě dopadne, bací do toho řapinou a tím to končí. Nejspíš prostě byla trestaná za to, že něco někde sebrala. Tak aspoň, že tohle máme. Přiznám se, že v počtu tří ohařů větší ambice nemám a asi ani mít nemůžu.

Vzali jsme naši trasu tentokrát trošku jinudy a hlavně opačným směrem. Nechtěla jsem, kdybychom náhodou potkaly nějakou tu zvěř, aby ta to pak vzala kvůli nám směr silnice. Takhle jsme podél silnice šli my a zvěř měla volnej směr k lesu na druhý straně luk. Ale na nic jsme tentokrát nenarazili a tož to bylo takový pěkně poklidný. Já poctivě a spravedlivě střídala svou pozornost mezi všechny tři a užívala si potichu to, že i Tali tentokrát to jela fakt s námi.

Došli jsme k loukám pod lesem a tam se na jedný z nich na chvíli zastavili, abychom si tam chvíli hráli víc. Bylo to tak báječný, že jsme se tam zasekli na delší dobu. A pak jsme museli trošku kopnout do vrtule, protože k mlze se přidalo pomaličku i stmívání. A když jsem chtěla najít všechny svoje krmítka, musela jsem pohnout. Je zvláštní, že ty dvě nové, ještě nejsou tak využívané. Sice z nich ubylo, ale po týdnů je tam toho ještě dost. Zato ty dvě původní, ty byly úplně prázdný.

Pokaždý, když ke krmítku dojdu a doplňuju, zahvízdám svůj signál, aby opeřenci věděli, že dlábés dorazil. U nových to bylo ještě bez odezvy, ale u těch starých, se začalo hnedle křovíčko - i přes blížící se tmu, hejbat. Tak jsme to tam šéčko pěkně doplnili a pomalu začali uzavírat kruh, který jsme po loukách udělali. Nechala jsem Tali, ať si sama hlídá, kde nás má a zmizeli jsme jí v tichosti v mlze. Je to s ní úplně jiný, než s vižlatama, který vždycky a hned vědí, kde vás mají a nikdy se nevzdálí. Tali si vystačí sama se sebou. A vystačila si docela dlouho, než se pak ozval dusot a kolem mě prolítla vystřelená dělová, flekatá gula ☐ Ani dobrzdit nemohla. Pak už se motala kolem nás, aniž by jí muselo být nějak výrazně něco říkáno.

Došli jsme podél pastvin nahoru k silnici a pro tentokrát nezabočili do úvozu, ale silnici jsme přešli na loučky za kapličkou. Kdybychom se totiž vraceli cestou, kterou jsme vyšli, převedla bych domů tři bahnitý koule. Takhle jsem je protáhla jednou, druhou i třetí loučkou a ve starým sadu jsme se křovím promotali na louku vedle koňských ohrad. Tím pádem jsme se elegantně vyhnuli nejhoršímu blátu a já domů dorazila s třema spokojenýma ohaříkama.

Na zahradě nás čekal spokojenej Brtník, kterej ten čas využil k tomu, že transportoval zbytek složenýho dřeva do nově vyrobený skruže z kari sítě. Odvezl tam poslední kolečko a šli jsme pokračovat v tý náročný a bohubilý činnosti, který jsme se věnovali značnou část odpoledne.

ŠLI JSME SE VÁÁÁLET, ČUČET NA POHÁDKY, NARVAT SI PUPKY SALÁTEM A ŘÍZKAMA,  
PÍT KAFE A JÍST CUKROVÍ.....PROSTĚ DĚLAT VÁNOČKY . Krása, lidi, vyloženě krása.